

Arrest

nr. 181 064 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. DIERYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X.

Op 29 april 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 8 mei 2008 dient de verzoekende partij een eerste asielaanvraag in.

Op 5 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 17 oktober 2008 ingetrokken.

Op 5 november 2008 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 14 november 2008 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 juli 2009 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 19 juli 2010 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. Op 18 augustus 2010 tekent de verzoekende partij beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 31 januari 2011 met nummer 55 363 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Op 1 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard.

Op 31 januari 2012 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 3 juli 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 6 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 13 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 22 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 september 2013 dient de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in. Op 4 oktober 2013 wordt de beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 18 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 17 februari 2014 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 11 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 12 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Op 8 juli 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 13 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, die op 28 augustus 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 08.07.2014 bij onze diensten werd ingediend door :

NAAM:

A.(...), T.(...) (R.R.:(...)) geboren op 13.05.1974

+ kinderen:

A.(...), I.(...) geboren op 02.09.1999

A.(...), A.(...) geboren op 23.11.2011

A.(...), A.(...) geboren op 06.02.2013

Nationaliteit: Rusland

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. Op 01.12.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 05.11.2008. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlagen voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 05.11.2008 (zie bevestiging arts dd.11.08.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 01.12.2011 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad wijst op artikel 39/69, §1, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

Het verzoekschrift wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56.

(...)

Op de rol worden niet geplaatst:

1° beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij;

(...)

Een verzoekschrift dat niet, onvolledig of laattijdig is geregulariseerd, wordt geacht niet te zijn ingediend.

(...)”

De verzoekende partij tekent met haar verzoekschrift beroep aan tegen de beslissing van 13 augustus 2014, waarbij de aanvraag van 8 juli 2014 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, en tegen het “medebetekend bevel om het grondgebied te verlaten”.

De Raad stelt echter vast dat de verzoekende partij heeft nagelaten om deze bestreden beslissing toe te voegen aan haar verzoekschrift. Op 14 oktober 2014 werd per aangetekend schrijven een brief verstuurd naar de advocaat van de verzoekende partij met de vraag om het verzoekschrift te regulariseren en het bevel om het grondgebied te verlaten over te maken aan de Raad. Dit is *in casu* nooit gebeurd. Daarenboven blijkt uit onderzoek van het administratief dossier niet dat de verzoekende partij op dezelfde dag in kennis werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het voorgaande en gelet op de bepalingen van artikel 39/69, §1, van de Vreemdelingenwet wordt het huidige beroep geacht enkel op de rol te zijn geplaatst met betrekking tot de beslissing van 13 augustus 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In het middel zelf verwijst de verzoekende partij eveneens naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet, naar de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), naar het zorgvuldigheidsbeginsel en naar de formele motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel als volgt:

“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...).”

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

“Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing te verwijzen naar een eerdere beslissing.

Verzoekers kunnen niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van het art. 9 TER § 1 VW wel degelijk van toepassing is op de situatie van verzoeker die in ernstige mate gehinderd wordt door zijn ziekte-toestand. Er is dan geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoeker niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.

Om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen dient de medische toestand van de vreemdeling een zekere ernst te vertonen. Meer bepaald is vereist dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen

Zie BROUCKAERT S., "Medische aspecten van het vreemdelingenrecht en artikel 3 van het EVRM. Een overzicht van rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens, de Raad van State en de burgerlijke rechtbanken", T. Vreemd., 2005, 196).

Er is niet vereist dat de ziekte levensbedreigend is, het kan volstaan dat bv. gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is (zie bv. Kort.ged. Brussel, 13 mei 1998, RDE, 1998, 240) of nog dat regelmatige consultaties nodig zijn (continuïteit in de zorgverstrekking (zie bv. Kort.ged. Brussel, 14 augustus 1996, T. Vreemd, 1996, 373).

De Raad van State voegt hieraan toe: "ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle." (zie RVS, nr. 62.844, 30 oktober 1996).

Bovendien dient verwerende partij na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Indien blijkt dat dit niet of niet afdoende onderzocht is, dan is er manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals in casu aan de orde is.

In casu is dit nooit afdoende onderzocht geworden.

Er diende een volledig nieuw onderzoek te gebeuren én van de ziekte-toestand zelf, én van de mogelijkheid van beschikbaarheid en toegankelijkheid tot de medische zorgen in het land van herkomst, meer specifiek Tsjetsjenië, wat evenwel niet gebeurd is."

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op alle middelen van de verzoekende partij:

"De verwerende partij behandelt de drie middelen tezamen en heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat er reeds in navolging van een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verzoeksters medische situatie werd onderzocht. Die aanvraag werd op 1 december 2011 ongegrond verklaard.

Het dient te worden opgemerkt dat verzoekster met haar betoog volledig voorbij gaat aan de juridische grondslag op basis waarvan de huidige beslissing werd genomen. In die beslissing wordt op duidelijke wijze melding gemaakt van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet, daar door de ambtenaar-geneesheer op 11 augustus 2014 is vastgesteld dat uit de standaard medische getuigschriften, die bij de aanvraag van 8 juli 2014 werden gevoegd, blijkt dat de gezondheidstoestand van verzoekster ongewijzigd is ten aanzien van haar eerste medische regularisatieaanvraag. Zij betwist die vaststelling op geen enkele wijze. Met haar algemeen betoog dat de beslissing vaag, nietszeggend en stereotiep zou zijn, geeft zij geen enkele kritiek die toegespitst is op de thans bestreden beslissing. Zij betwist op geen enkele wijze de vaststelling dat zij zich in haar aanvraag van 8 juli 2014 beriep op dezelfde medische aandoening als aangegeven in de aanvraag van 5 november 2008, waardoor de verwerende partij hier evenmin verder op dient in te gaan.

Op basis van die vaststelling diende de aanvraag dan ook onontvankelijk te worden verklaard bij toepassing van artikel 9ter, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet wat luidt als volgt:

“De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Voormeld artikel werd uitdrukkelijk vermeld in de bestreden beslissing zodat de reden waarom de beslissing genomen werd wel degelijk aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Zij kan niet dienstig voorhouden als zou de beslissing vaag en nietszeggend zijn.

In de memorie van toelichting wordt verduidelijkt: “Ten slotte worden vreemdelingen ontmoedigd die reeds eerder een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis of artikel 9ter hebben ingediend, om een nieuwe aanvraag in te dienen op basis van dezelfde elementen.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 34).

Met betrekking tot hetgeen wordt bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, vermeldt de memorie van toelichting: “Het is ook hier de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9ter, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 ter, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat om dezelfde elementen die hierboven reeds besproken werden bij artikel 9bis, nieuw, van de wet. Een vreemdeling die eerst tevergeefs een aanvraag indient op grond van artikel 9bis, nieuw, van de wet en daarna een aanvraag indient op grond van artikel 9ter, nieuw, van de wet, wordt ook ontmoedigd.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 36).

In de bestreden beslissing wordt duidelijk weergegeven dat geen nieuw ingeroepen elementen blijken ten opzichte van de vorige aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en dat de voorgelegde medische getuigschriften de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoekster bevestigen.

Verzoekster betoogt dat er expliciet werd geargumenteed dat indien er bij stopzetting van de behandeling sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie en meent dat er geen duidelijkheid is omtrent de gevolgen op haar situatie bij terugkeer. Zij beperkt zich echter tot algemene beweringen zonder op concrete wijze aan te tonen dat de beslissing niet genomen kon worden op basis van artikel 9ter §3, 5° van de vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar zij meent dat er een onderzoek diende te worden gevoerd naar de behandelingsmogelijkheden in het herkomstland, gaat zij voorbij aan de vaststelling dat er reeds uitgebreid werd ingegaan op haar gezondheidstoestand en dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst werden onderzocht.

De drie middelen zijn niet ernstig.”

3.1.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Er wordt verder gemotiveerd dat de ingeroepen medische elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf. Hierbij wordt verwezen naar de beslissing van 1 december 2011 waarin reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de betrokkene en waarin tevens de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van de behandeling in het land van herkomst werd beoordeeld. In de bestreden beslissing wordt verder nog verwezen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer dat stelt de gezondheidstoestand van de verzoekende partij ongewijzigd is ten aanzien van een vorige aanvraag. Gelet op artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet dient de huidige aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aanvraag van 5 november 2008. Deze kan echter niet als een nieuwe aanvraag beschouwd worden, maar als een actualisering van de aanvraag d.d. 29 april 2008, daar op 5 november 2008 nog geen beslissing was genomen inzake de eerste aanvraag. De vermelding van de 'aanvraag' van 5 november 2008 dient dan ook beschouwd te worden als een materiële vergissing.

In de bestreden beslissing wordt verder gewezen op het verslag van de ambtenaar-geneesheer. Dit verslag maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De motivering in dit verslag moet dus eveneens voldoen aan de motiveringsplicht, die op de bestuurshandelingen rust.

De ambtenaar-geneesheer brengt op 11 augustus 2014 volgend advies uit met betrekking tot de gezondheidstoestand van de verzoekende partij:

"U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag 08/07/2014 en 05/11/2008 te vergelijken. Betrokkene legt in haar aanvraag d.d. 08/07/2014 drie SMG's voor opgesteld door Dr. R.(...) op 08/11/2013, 21/03/2014 en 27/06/2014 met bijlagen d.d. 08/11/2013, 08/11/2013 en 27/06/2014. Uit deze medische getuigschriften blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. de medische attesten gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 05/11/2011, waarvoor DVZ op 01/12/2011 reeds een beslissing heeft genomen. Op de SMG's met bijlagen wordt namelijk vermeld dat de betrokkene lijdt aan een angst/depressie op basis van posttraumatisch stresssyndroom (PTSS) en dat de betrokkene tuberculose doorgemaakt heeft.

De tuberculose is op de SMG's d.d. 08/11/2013, 21/03/2014 en 27/06/2014 enkel in de voorgeschiedenis vermeld. Uit de beslissing van DVZ d.d. 01/12/2011 blijkt dat deze aandoening reeds in 2008 behandeld werd. Uit de medische getuigschriften voorgelegd bij huidige aanvraag blijkt geen reactivatie van tuberculose en ook geen nood aan herbehandeling van deze problematiek.

De betrokkene werd voor de problematiek van angst/depressie op basis van PTSS in 2008 gevolgd door een psychiater. Haar behandeling bestond uit een symptomatische behandeling met anxiolyticum/hypnoticum (kalmerend slaapmiddel) en psychothérapie. Uit de medische getuigschriften voorgelegd bij huidige aanvraag blijkt dat de betrokkene nog steeds wordt behandeld met de anxiolyticum/hypnoticum (Clozan©) en psychotherapie. De beschikbaarheid van deze behandeling werd reeds in de beslissing van DVZ d.d. 01/12/2011 nagegaan. Uit de medische getuigschriften blijkt ook geen verergering van de toestand met nood tot opstarten van antidepressivum of nood aan een ziekenhuisopname.

De betrokkene wordt ook behandeld met tramadol (Contramal®), een narcotische pijnstiller. Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde getuigschriften wordt geen aandoening vermeld die een behandeling met dit medicament zou vereisen. Deze behandeling is dus zeker niet essentieel. Zelfs indien de vermelde behandeling niet beschikbaar is in het thuisland betekent dit niet dat betrokkene onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Deze behandeling, gezien de afwezigheid van diagnose, kan dan ook niet beschouwd worden als een nieuw element.

Op de SMG's d.d. 08/11/2013, 21/03/2014 en 27/06/2014 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene, Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “*verder*” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “*het waarom*” of “*uitleg*” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift verder dat de bestreden beslissing niet afdoende, nauwkeurig of volledig gemotiveerd is, maar laat na om *in concreto* aan te geven met welke elementen geen rekening is gehouden. Zij stelt bovendien foutief dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar een eerdere beslissing. In de bestreden beslissing wordt inderdaad verwezen naar een eerdere beslissing om aan te tonen dat de ingeroepen medische elementen al eerder ingeroepen werden en zelfs ten gronde onderzocht zijn geweest. Bovendien wordt er in het verslag van de ambtenaar-geneesheer uitgebreid uiteen gezet waarom de huidige aanvraag valt onder het toepassingsgebied van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt verder in haar verzoekschrift dat niet gemotiveerd werd inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst en dat dit wel vereist wordt in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat er in de bestreden beslissing of in het verslag van de ambtenaar-geneesheer geen onderzoek is gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst, maar wijst er op dat de verzoekende partij met haar betoog er aan voorbij gaat dat de huidige bestreden beslissing niet genomen is op grond van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, maar op artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet, die luidt als volgt: “*De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk: (...) 5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9ter, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan.*” In deze bepaling wordt niet vereist om nog een afzonderlijk onderzoek te voeren naar het land van herkomst. Indien er vastgesteld wordt dat de ingeroepen elementen al eerder ingeroepen zijn geweest, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat gemotiveerd diende te worden inzake de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.1.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij stelt dat er een onderzoek gevoerd diende te worden naar het land van herkomst en of zij daar over de nodige medische verzorging kan beschikken. Gelet op wat besproken werd bij de formele motiveringsplicht, in punt 3.1.3. van dit arrest, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* geschonden is. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.3.2. Waar de verzoekende partij in de hoofding van het tweede middel de schending aanvoert van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en in het tweede middel zelf

inhoudelijke kritiek heeft op de bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat het betoog omtrent deze ingeroepen schendingen in het huidige middel kort en vaag is. De Raad stelt bovendien vast dat de schendingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht ook worden ingeroepen in het eerste en derde middel van de verzoekende partij waar deze schendingen ook uitgebreider worden uiteengezet. De Raad zal de schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht dan ook enkel onderzoeken in de bespreking van het eerste en het derde middel.

3.2. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Gelet op de nauwe samenhang van de middelen worden ze hieronder samen besproken.

3.2.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste en haar derde middel als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de ziekte van verzoekster reeds zou zijn ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag waarin werd geoordeeld dat deze ziekte niet zou beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging verblijf.

Deze argumentatie is volledig vaag en nietszeggend in die zin dat er niet afdoende wordt verduidelijkt waarom er niet zou voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in de wetbepaling terzake, weze art. 9 TER, § 1 VW.

Dit artikel bepaalt letterlijk:

“ De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

Om te voldoen aan art. 9 TER, § 1 VW dient er sprake te zijn van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven*
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit*
- ofwel een reëel risico inhoudt op een onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf*

De motivering van de bestreden beslissing is totaal kaduuk, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW, aangezien er enkel wordt verwezen naar een voorgaande beslissing, terwijl het duidelijk is dat er wel degelijk een blijvende medische aandoening aan de orde is, en deze blijvende aandoening verergerd is in die zin dat er nu sprake .

Dat verzoekers met de meeste klem de blote bewering betwisten als zou er reeds een uitspraak gedaan zijn betreffende de medische problematiek van verzoekster en als zou deze uitspraak nog steeds gelden voor de actuele medische problematiek, terwijl er in werkelijkheid sprake is van een negatieve evolutie der medische toestand enerzijds en er sprake is van tal van aanvullende documenten inzake de onmogelijkheid tot behandeling in het land van herkomst.

Dat in het verleden door verwerende partij zomaar gratis werd geponeerd dat verzoekster naar haar land van herkomst kan terugkeren;

Dat de werkelijkheid erin bestaat dat verzoeker zeer ernstig ziek is, en er gezien de etnische achtergrond (Tsjetsjeense origine) geenszins enige mogelijkheid bestaat op medische behandeling in het land van herkomst, temeer verzoekster onmogelijk terugkan door de ernstige problemen in haar land van herkomst.

redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat telkenmale met de nodige zorgvuldigheid wordt nagegaan of er sprake is van een ziekte met een onmiddellijk gevaar voor het leven, doch tevens wordt nagegaan of er geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit, en of nog er geen gevaar bestaat voor onmenselijke behandeling wegens afwezigheid van adequate behandeling van de ziekte in het land van herkomst/verblijf.

Dit is hier niet of minstens niet afdoende gebeurd.

Er is gemakkelijks halve zomaar overgegaan tot afwijzing van de beslissing op basis van de bewering alsof alles alles onderzocht is geworden en er geen wijziging in de toestand heeft plaatsgevonden.

De argumentatie is dan ook niet correct en schendt in casu de motiveringsplicht.

Er is niet alleen de medische problematiek, er is tevens de psychologische problematiek, en er is de toestand in het land van herkomst, en omtrent alle aspecten werden er door verzoekster aanvullende stukken voorgelegd, dewelke evenwel zomaar terzijde werden geschoven door verwijzing naar de voorgaande beslissing inzake een vorige aanvraag, waar nochtans al deze stukken niet werden voorgelegd.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zomaar zonder bijkomende motivering/meer uitgebreid advies te stellen dat er niet voldaan is aan de voorwaarden zoals gesteld in art. 9 ter § 1 VW.

De argumentatie dat er niet voldaan is aan de voorwaarden is totaal niet afdoende en ook totaal verkeerd gezien de duidelijke redactie van het art. 9 TER § 1 VW.

Het is duidelijk dat dergelijke afwijzing wegens onontvankelijkheid zonder enige concrete en inhoudelijk correcte motivering waarom er niet zou voldaan zijn aan bepaalde voorwaarden, getuigt van een grove onzorgvuldigheid en bovendien het redelijkheidsbeginsel schendt.

Dat de motivering van verwerende partij onvoldoende is en verzoekster niet toelaat te weten waarom er niet aan de voorwaarden zou zijn voldaan gezien de ingeroepen psychologische problematiek.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd is naar alle voorwaarden vermeld in artikel 9 TER § 1 VW, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn alle nuttige elementen te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Er wordt gesteld alsof er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de ziekte toestand, en dat er reeds een voldoende onderzoek zou zijn gebeurd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid. In werkelijkheid is een dergelijk onderzoek nooit afdoende gebeurd en nooit aan de orde geweest gezien het feit dat er thans heel wat recente en relevante stukken naar voor werden gebracht bij de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW dewelke nooit op hun waarde werden beoordeeld, en waarvan de inhoud nooit werd weerlegd.

Er is sprake van standaardargumentatie die geenszins in concreto is gespecificeerd.

(...)

In casu dient heel specifiek onderzocht te worden of er een adequate behandeling is in het land van herkomst en dit niet enkel voor de medische maar ook voor de ernstige psychologische problematiek.

Dat de overheid bij het oordelen van een verzoek tot medische regularisatie steeds dient standpunt in te nemen inzake de gevolgen van de verwijdering van het grondgebied op de gezondheid van de betrokkene en deze dient te appreciëren (RVS, nr. 82.698 dd. 05.10.1999).

Dat de bestreden beslissing zich beperkt tot het verwijzen naar een eerdere beslissing;

Dat in casu evenwel expliciet werd geargumenteed dat bij stopzetting van de behandeling er sprake zal zijn van een verslechtering van de situatie, zodat er alleszins standpunt diende ingenomen te worden welke de gevolgen zouden zijn van een stopzetting van de behandeling wat echter niet gebeurd is.

Dat geen standpunt ingenomen wordt in welke mate de actuele pathologie zal evolueren na een terugkeer naar het herkomstland, hetgeen ten zeerste echter van belang is aangezien bepaalde van de medische problemen van verzoekster juist verband houden met gebeurtenissen in het land van herkomst én er bovendien geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst.

Dat hierdoor er manifeste schending aan de orde is van zowel art. 9 TER VW als de materiële motiveringsplicht, aangezien er op dit essentieel punt nooit antwoord is verschaft.

Dat het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat toch minstens een uitspraak wordt gedaan over de gevolgen van een gebeurlijke terugkeer op de reeds aanwezige pathologie, en door hierop niet te antwoorden, er geenszins enige duidelijkheid is omtrent het feit dat er geen sprake zal zijn van onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 EVRM.

Het is niet zo dat een gebeurlijke terugkeer van verzoekster een neutraal gegeven zou zijn voor haar ziekte-toestand, wel integendeel, minstens dient gesteld dat er totaal geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van de terugkeer op de toestand van verzoekster aangezien hierover geen uitspraak werd gedaan.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek dienaangaande verricht is naar de gevolgen van een terugkeer op haar ziekte-toestand, hoewel in het verzoekschrift werd geargumenteed, én er tevens geen duidelijkheid is inzake de gevolgen van niet-behandeling van de aandoening van verzoekster, én er tenslotte geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, minstens hier geen uitspraak is over gedaan, is er manifeste schending van art. 9 TER VW;

Dat niet kan aanvaard worden dat alle medische elementen thans zomaar worden verworpen zonder onderzoek ten gronde;

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Gelet op hetgeen voorafgaat is het duidelijk dat de hier bestreden beslissing onrechtmatig werd genomen.”

3.2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, daar dit de juridische basis vormt van de bestreden beslissing en de verzoekende partij ook de schending van dit artikel aanvoert. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het

kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat in het geval van opeenvolgende aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de latere aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard indien daarin dezelfde elementen worden ingeroepen als in de eerdere aanvraag. Dit houdt in dat de gemachtigde ambtenaar de beide aanvragen moet vergelijken om na te gaan of de ingeroepen medische elementen dezelfde zijn. In dat geval dient hij de tweede aanvraag niet-ontvankelijk te verklaren (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626). Uit de betrokken wetsbepaling blijkt duidelijk dat het de aanvragen zijn die met elkaar moeten vergeleken worden. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen *ad infinitum* worden ingeroepen.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verzoekende partij via een op 29 april 2008 gedateerd schrijven een eerste aanvraag heeft ingediend om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De verzoekende partij gaf hierbij aan van oordeel te zijn dat haar gezondheid het niet toelaat om terug te keren naar Rusland. De verzoekende partij maakte vervolgens een standaard medisch getuigschrift en verschillende aanvullende medische verslagen aan de verwerende partij over. Uit deze stukken zou blijken dat de verzoekende partij lijdt aan tuberculose en een depressie door een posttraumatische stressstoornis. Op 14 november 2008 wordt deze aanvraag zelfs ontvankelijk verklaard. Op 1 december 2011 wordt echter de beslissing genomen waarbij de aanvraag uiteindelijk ongegrond wordt verklaard, daar de verzoekende partij in staat is om te reizen en de behandeling voorhanden is in het land van herkomst. Uit het administratief dossier en de *database* van de Raad blijkt niet dat de verzoekende partij beroep heeft aangetekend tegen deze beslissing.

Op 31 januari 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 6 september 2012 onontvankelijk verklaard omdat de ingeroepen elementen dezelfde zijn als de elementen van de (eerste) aanvraag *d.d.* 29 april 2008. In de aanvraag stelt de verzoekende partij dat haar gezondheidstoestand ernstig is en dat zij een langdurige behandeling moet ondergaan. Verder stelt zij dat zij in Rusland geen toegang zal hebben tot de behandeling en dat er geen zekerheid is dat er in Rusland een gelijkwaardige zorg kan worden geleverd die even beschikbaar, toegankelijk en bereikbaar is. De verzoekende partij heeft tegen deze beslissing een beroep ingediend bij de Raad, maar bij arrest van 23 januari 2017 met nummer 181 059 werd in functie van artikel 39/68-3, §2, van de Vreemdelingenwet de afstand van dit beroep vastgesteld.

Op 17 februari 2014 dient de verzoekende partij nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 11 maart 2014 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3°, van de Vreemdelingenwet omdat het bijgevoegde standaard medische getuigschrift ouder was dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag. Uit de beschikbare gegevens blijkt niet dat de verzoekende partij tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend bij de Raad.

Het huidig beroep handelt over de aanvraag van 8 juli 2014 waar de verzoekende partij nogmaals om een machtiging tot verblijf vraagt op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag wordt op 13 augustus 2014 onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 5°, van de Vreemdelingenwet omdat de ingeroepen elementen dezelfde zijn als de elementen van de (eerste) aanvraag *d.d.* 29 april 2008. In de aanvraag van 8 juli 2014 stelt de verzoekende partij dat zij het slachtoffer is van een ernstige medische problematiek, namelijk depressies, posttraumatisch stresssyndroom en longtuberculose. Zij stelt eveneens dat er geen adequate behandeling mogelijk is in Rusland en dat het niet blijvend behandelen haar fysieke integriteit in ernstig gevaar brengt.

In het verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ten onrechte wordt gesteld dat haar aanvraag onontvankelijk is. Zij stelt dat zij voldoet aan alle voorwaarden van artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, waardoor er dus op zijn minst een onderzoek ten gronde diende te gebeuren. De verzoekende partij betoogt dat zij lijdt aan een blijvende medische aandoening en dat deze duidelijk verergerd is. Zij stelt dat het dan ook onbegrijpelijk is dat de verwerende partij de huidige aanvraag niet

wil onderzoeken. Zij betoogt dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat er nooit een onderzoek is gebeurd naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van de behandeling in Rusland.

Uit het standaard medische getuigschrift en bijlagen blijkt dat de verzoekende partij behandeld wordt door een huisarts voor een posttraumatische stressstoornis met psychotische kenmerken en paniekaanvallen, en dat de verzoekende partij twee verschillende geneesmiddelen neemt voor deze aandoening. De stellingname van de verwerende partij, dat dit nieuwe standaard medische getuigschrift de gezondheidstoestand van de verzoekende partij slechts bevestigt, kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop de eerste aanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat in het standaard medische getuigschrift, dat zij bij de aanvraag van 8 juli 2014 heeft gevoegd, kan gelezen worden dat de situatie van de verzoekende partij schijnbaar verslechterd is. De evolutie van een pathologie op zich brengt immers niet mee dat er sprake is van nieuwe elementen die verantwoorden dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onterecht onontvankelijk werd verklaard. Immers blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de standaard medische getuigschriften, gevoegd aan de aanvraag van 8 juli 2014, voor de verzoekende partij dezelfde aandoening weergeven als deze aangevoerd in de eerdere aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij laat bovendien na om in haar verzoekschrift concreet aan te geven waarom haar huidige gezondheidstoestand een verslechtering heeft doorgemaakt ten aanzien van haar gezondheidstoestand in 2011.

Waar de verzoekende partij met haar huidige verzoekschrift kritiek zou hebben op de beslissing van 1 december 2011, wijst de Raad op het volgende. De beslissing van 1 december 2011 maakt niet het voorwerp uit van voorliggend beroep en het gegeven dat deze beslissing eventueel niet op correcte gronden zou zijn genomen niet toelaat te concluderen dat de verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de nieuwe aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag om, op basis van dezelfde rechtsgrond, tot een verblijf te worden gemachtigd. Daarenboven volstaat het dat een eerdere aanvraag op grond van bepaalde medische elementen is ingediend opdat een latere op grond van diezelfde elementen ingediende aanvraag niet-ontvankelijk moet worden verklaard en is het niet relevant of over de eerdere aanvraag reeds een beslissing is genomen (RvS 20 oktober 2015, nr. 232.626).

De Raad benadrukt bovendien dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet geen beoordeling inhoudt over de grond van de voorgelegde aandoeningen, met name of er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Deze beoordeling heeft de wetgever uitdrukkelijk toegewezen aan medische appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, zoals blijkt uit artikel 9ter, § 1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. De Raad benadrukt dat een onontvankelijkheidsbeslissing genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 5°, van de Vreemdelingenwet slechts de vaststelling betreft dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing of in het advies van de ambtenaar-geneesheer een onderzoek naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van een behandeling had moeten gebeuren.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.2.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan

dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.2.3.2. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

3.2.3.3. Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.3.4. Waar de verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM in de hoofding van het middel aanvoert, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen onvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de schending van artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift een vierde middel heeft ontwikkeld dat uitsluitend is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op wat gesteld werd in punt 2. van dit arrest, is het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten onontvankelijk. Bijgevolg is het vierde middel eveneens onontvankelijk en dient dit niet verder behandeld te worden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS